

Eluläte

EELK Kadrina Katariina koguduse häälekandja

Nr 59 detsember 2020

tasuta

24. dets kl 18 JÕULUÕHTU
jumalateenistuse ülekanne internetis

25. dets kl 11 I JÕULUPÜHA. Ristimine ja
leeriõnnistamine. Esineb Peep Pihlak,
saksofon

27. dets kl 11 JÕULUAJA I PÜHAPÄEV.
Johannesepäev

PÜHAD KADRINA KIRIKUS

Armas kirikuline!

Jõuluõhtu jumalateenistusele kirikust võid Sa seekord
kaasa elada ka omas kodus. Aga kui oled terve ja otsustanud
siiski kirikusse tulla, siis kasuta maski ja desovahendit ning istu
kirikupinki ainult laululehega tähistatud kohale.

Otseülekanne jõuluõhtust algab 24. detsembril kl 18
www.kadrina.ee

RÕÕMU JA RAHU!

Kommitorbik

Jõulujutt Võrumaalt 19. sajandist

Väike Emiilie oli vaevalt paar päeva enne pühi 5-aastaseks saanud,
kui vanaema jutustas talle loo Nikolausest, kes jõulude ajal inimeste kodude uste taha kingitusi viis.

Muidugi rääkis vanaema veel palju muudki, aga et Emiilie kõike veel
ei mõistnud, ütles ta vanaemale, et soovib jõuludeks kommitorbikut ja ei midagi enam.

Vanaema tegi üllatunud näo pähe. Ta hakkas rääkima väga mahedal häälel,
peaaegu sosinal: „Aga jõulupühadel on veelgi suurem tähendus, sest sel ajal sündis
maailmale päästja, kes võtab ära kõik patu ning kurjuse ja annab kauaoodatud rahu.“

Aga selline rahu oli ju praegu ka Emiilie hinges. Pisike tüdruk tundis seda täiesti selgesti,
kui ta vaatas tare nurgas kaunilt ehitud jõulupuud või kuulas kaugusest kostvat
kirikukellade helinat.

Vanatädi Marta ja vanaemaga koos küpsetatud piparkoogid lõhnasid nii kutsuvalt ja
imekspandavalt hästi nagu oleks kogu maailma karamell just sellel õhtul, just nüüd nende taresse toodud.

Ning kui Emiilie kuuse alla vaatas, oli sinna alla kuhjatud värvilisse paberisse
pakitud kingitusi, mis oma läikivate siidpaeltega seotult nii armsalt helkisid.

„Vanaema?“

„Mhmm, mis on?“

„Kas jõulud saavad kunagi päriselt otsa?“ küsis ta.

„Ei, nii kaua, kui püsib maailm, kindlasti mitte. Ja tead, kallid Emiilie, nad on igal aastal
samasugused, aga ometi nii erilised.“

Õhtul sai Emiilie kätte oma kommitorbiku ja lapse silmad löid
vanaemale tänulikusest särava. Need särasid nii nagu
kaks kõige kirkamat tähte.

Piiblivõti

Vana Testamendi olulisemad isikud

Eelija (4.osa)

Teoloog Aaslava (1899-1957) uurimus prohvet Eelijast oli ärritanud paljusid tema kaasaegseid.

Sarja viimases osas käsitleme selle uurimustöö vajalikkust kaasajal. Aaslava klassikaliste keelte oskus ja orienteerumine Vanas Testamendis aitasid tugevalt kaasa uurimustöö lõpuleviimisele. 1927 aasta jaanuari keskel kirjutab ta läkituse Saksamaale, Hamburgi linna, kus annab teada, et on oma uurimusega Eelijast lõpufaasi jõudnud. Ta kirjutab järgmiselt: „Et meie nüüd sellest prohvetist, kes tulevankritel taevasse võeti, rohkem oleme teada saanud, siis nimetagem teda Vana Testamendi olulisemaks prohvetiks, kelles töötab Jumala Püha Vaim. Sellest lähtuvalt palun minu töö saksa keelde tõlgituna üle vaadata tulevaste üliõpilaste tarbeks.“ Sellest palvest paraku aga keelduti, mis aga ei vähendanud Aaslava soovi oma uurimustööd loengutes ja seminaridel kasutada.

Tänapäeval võrreldakse Vana Testamendis käsitletud Eelija isikut puhta jumalakummardamise eeskujuna, kus tõstes esile tema isikuomadusi on temast saanud üks olulisemaid võtmeisikuid Vana Testamendi piibliloos. Seega tasub tema lugusid Kuningate raamatust laiahaardeliselt lugeda, et mõista suuremat tervikut.

Seega, leia oma piiblist järgmised kirjakohtad ja võrdle neid: 1. Ku. 17:22, 1.Ku 18.19-22 ja 2.Ku 1-2.

Head avastamist!

PIHLAKA VÄRVIDE AEG

III osa

Diina vend, Toivo Ummelas, ehk Toits nagu teda omade seas kutsuti, oli enda arvates juba täismees. Oma kaheksateistkümnne eluaasta juures oli ta juba mõndagi elus näinud. Tal olid merekarva silmad, blondid juuksed ja harukordselt töökad käed. Kui ta nüüd Diina käest kuulda oli saanud, et öde Joonast bussijaamas oli turgutanud, ei saanud ta jätta seda plikale nina peale viskamast. „Mhmm, „ ütles ta, kui oli Diina jutu lõpuni kuulanud, „ja mina veel arvasin, et teen teid ise tuttavaks. Ütle nüüd ausalt öeke, mis sa temast õige arvad?“

„Kellest?“

„Noh, kas sa siis ise ei aima, keda ma mõtlen? Joonasest ikka. On ju tore kutt?“

„Mis minul temast arvata, aga välimusel pole tal tõesti viga. Kaua ta juba haige on olnud?“

„Ega minagi tea, aga külarahvas arvab, et juba põnnieast peale. Isa olevat teist vedanud haiglate ja sanatooriumite vahet, kuid kasu ei midagi. Rohtusid ta vist ikka võtab. Tead, Diina, ma olen juba ammu mõelnud, et ta peaks endale korraliku tüdruku leidma, näiteks mõne sinusuguse. Muidu konutab seal Pihlaka talus nagu vana väsinud kõuts.“

„Kuidas sa oma sõbrast räägid, vennas! Pole ta mingi vana kõuts.“

Toivo pühkis käed taskurätti ja kummardus jälle mootoratta kohale. Diina jälgis venda mõnda aega ja astus garaazist välja okkalise lehise juurde. Oli jälle üks soe ja sume augustikuupäev. Vana lehis maja taga oleks nagu tukkuma jäänud kui korraga kuulis Diina selja taga tuttavat häält:

„Tervist jälle!“ Tüdruk peaaegu võpatas, kui Joonase häält kuulis, kuid kogus kiiresti end ja õhkas:

„Ja sa tulidki?“

„Kus ma siis pääsesin. Toivo ütles, et leian su siit. Mis puu see selline on?“ küsis pois.

„Lehis, väga vana lehis.“

„Aga minu toa akna kohal kasvab pihlakas. Vanuse osas jään kahjuks vastuse võlgu.“ Nad naeratasid teineteisele.

„Noh, semud, kas te siis pudelikorgi kukkumist ei kuulnud? Tulge, tõin meile garaazi juurde limonaadi. Hea kuumal ajal võtta.“ Rääkijaks oli Toivo. Ta vaatas Diinale ja Joonasele kavalalt otsa ning küsis:

„Noh, noored, millest ma ilma jäin või äkki hoopis segasin kuidagi?“

„Ei, ei seganud. Me rääkisime lehisest. Vennas, kas sina tead, kui vana meie lehis on?“ küsis Diina.

„Ausalt öeldes pole õrna aimugi. Aga paps korra kõneles, et seda lehist olla kutsutud armastusepuuks! Miks küll?“ oli nüüd Joonase kord üllatuda.

„Noh, eks meie memm ja taat saanud selle all esimest korda kokku ning lehis hakanud neile nii meeldima, et nad siia kodu tahtsid rajada.“

Joonas vaatas sõpra pika pilguga. Näed, elumees missugune see Toits, aga mida kõike ta küll kõnelda mõistab. Mõtleks vaid, armastusepuu. Sellise asja peale annab juba tulla. Nad suundusid garaazi ette tagasi. Väikestele taburetile oli Toivo asetanud kõrged limonaadiklaasid.

„Kas teate, semud, suvi võikski kestma jäädagi. Minul ei oleks selle vastu absoluutselt mitte kui midagi, „ ütles Joonas.

„Ja, jah, ja ise vingud kogu aeg, et su paps ning taat sunnivad sind kodus aina takka.“

„Tead, Toits, mõnes mõttes saan ma ju neist isegi aru. Ega neil minuga kerge ei ole, nüüd kus emps kirikuaias mulla all puhkab.“ Joonas oleks tahtnud veel midagi lisada, aga pisarad tikkusid vägisi silma ja oma parima sõbra juuresolekul vesistama hakata, ei olnud Joonase arvates üldse ilus.

„Ja, jah, elu on keeruline,“ filosofeeris Toivo. „Näed nüüd, mina sain juba kaheksateist täis, aga pean ikka teiseks aastaks 12 klassi minema. Hinge ajab täis kohe. Poleks see igavene Reaalaine mulle matas ja füüsikas kahtesid pannud, ma poleks sel sügisel pidanud temaga jälle puid, maid jagama minema.“ Reaalaineks kutsus Toivo vana matemaatika- ja füüsikaõpetajat Helmut Tungalt, kes Toivo arvates ei võtnud mitte vaevaks õigel ajal pensionile minna, vaid nõudis oma õpilastelt keeruliste matemaatiliste võrrandite õppimist. „Sest vaata, Joonas, korrutamise ja jagamisega saan ma veel hakkama, aga neid lineaarvõrrandeid sunnikuid minu pea mitte ei võta.“

Joonas oleks tahtnud midagi lisada, kuid ta tundis, kuidas vasakut näopoolt hakkasid haarama korrapäratud tõmblused. Toivo mõistis kohe, mis oli sündimas.

„Diina, tule nüüd ruttu. Aitame ta kohe külili. Oota, ma panen oma jope alla!“ Sellistes olukordades käitus Toivo nagu täiskasvanu. Tundis ta Joonast ju nii hästi. *Järgneb...*

UUS JÄRJEJUTT

